

(המשך מעמוד 31)

לרוץ, וזה עניין של ריצות כל הזמן. עם הקטנוע שלי הייתי מגיע תמיד לכל המקומות לפני המיטרה. אני זוכר שבאחד הימים הרוב של מפקד מחוז תל-אביב ניגש אלי וסיפר לי בגאווה שראשיהמחוז מאור מבסוט, כי הוא הצליח להגיע לפני.
הולר סקר את התחומים האלה במשך 10 שנים רצופות, שבמהלכן צבר סקופים עיתונאיים רבים וסיפורים אנושיים למכביר. אבל, לדבריו, הסקופ הכי גדול שלו לא היה קשור בגילה לעניינימישטרה. זה היה הוא שגילה את השתלת-הלב הראשונה שנערכה על-ידי הפרופסור מוריס לוי בבית-החולים בייליוסון.

זה, והם היו רי גאים באבא שלהם. כמהלך עבודתו חלתה אשתו כסרטן, ובפטרלה לפני 14 חצי שנים. מייק נשאר עם שלושה ילדים קטנים: הבת טלי, שהייתה אז בת 13, והבנים ג'די, או כן 7, ורועי, שהיה תינוק בן שנה וחצי. כדבר ראשון, החלטתי שהילדים לא ילכו למסד. היתה לי החלטה נחושה בעניין הזה, ועובדה היא שכולם גדלו בבית. טלי עזרה המון. היא כעצם גידלה אותם. היתה מחליפה חיתולים לרועי ומאכילה אותם בלילה. היא עשתה את זה עוד כשאשתי היתה מאושפזת בבית-החולים, ואני הייתי עסוק מאוד בעבודה, כי אז בדיוק פרצה מלחמת יוסי-הכיפורים.
התקופה הקשה הזו, שבה נשאר

התחשבו בו, אם וכאשר היה זקוק לעזרה או להתחשבות במצבו. את עיקר נטל הבית לקחה על עצמה טלי, ועד היום שני הבנים מאוד שקורים אליה. כשגידתי לצבא, בזמן מלחמת-הלבנון, טלי התחילה להתפרנס מחלוקת-פיתות. היא יסדה קו חלוקת פיתות ובאגסים לבתים. כשגידתי השתחרר, הוא לא היה מובטל אפילו יום אחד. הוא מיד הצטרף לעסק של אחותו, והיום הם עובדים ביחד.
רועי, היום בן 17 וחצי, יתגייס בקרוב לצה"ל, ועובר בינתיים במכולת השכונתית.
לפני שנתיים החליט הולר שהוא התעייף מן התחום המיטרת. הוא

סנטו עם ג'די, מייק, רועי ורותי הולר. היא שינתה את כל הבית.

פיטאום לבר עם שלושה ילדים קטנים וללא עזרה, לימדה אותו הרבה על המיסטר: "לא קיבלתי מאף אחד שום טיפת עזרה, אלא להיפך. אני זוכר שהיו כניסם בנן. באו אלי שתי אחיות ציבוריות חסודות והחליטו שמקור הכינים זה רועי, כי אני מגדל אותו לבר ובטח מלוכלך אצלי בבית, והם באו לברוק אם הכינים זה לא מהבית.
"אף אחד, משום מוסד, לא בא לומר לי מה לעשות ואיך לגדל ילדים. שום דבר. אני חושב שאם המוסדות לא מטפלים בדברים אלה, אז כל המוסדות זה בלוף. לא ביקשתי עזרה, כי לא ידעתי לאן אפשר לפנות. אני חושב שאין כתובת כזו. למי צריך לפנות? לערייה? להסתדרות? לממשלה? למי בממשלה?"
האם הוא חושב שהצליח בגידול הילדים?
"אם לשפוט לפי התוצאות, אז כן. כולם בסדר, ועובדים. אנכי, כשהתחנתי בפעם השניה, לפני שמונה שנים, אשתי מאור עזרה לי, כי היא שנתנה לטובה את כל הבית. זה לא היה בדיוק בית כמו כל בית. הוא היה מונח. לילדים היה חמור, שהיה עולה לאמבטיה להתרחץ, וזה נפסק.
"כשאשתי באה אלי בפעם הראשונה, היא היתה מזועזעת. כל הקירות היו מלאים כתמים של דם. היה לנו כלב צנוק מסוג גרייטדוג, והיתה לו דלקת אוזניים קשה, אז בכל פעם שהוא היה מזנע את הראש במהירות הוא היה משרפץ דם על הקירות.
את ביתה-שימוש בבית, למשל, צבעתי ב-12 צבעים, כסגולה נגד כאבי בטן. אשה אחת אמרה לי שכאביהבטן יתלכלכו בין כל הצבעים. ועובדה, זה עזר. כאביהבטן של הילדים פסקו."

בראש רשימת המפוטרים

עומת המוסדות שהתנברו, מספר הולר כי בעבודה מאור

ניגש לראשי-מערכת תל-אביב, או שרה פרנקל, וביקש לעזוב את התחום. האמת היא שחשבתי שיגידו לי לא, אבל שם קפצו על זה כמו על מציאה, אז לא יכולתי להגיד כלום. לא נעלבתי, אבל תמהתי. הרי לא עשיתי את העבודה רע, ואני גם מתאים לזה. חשבתי שיתנו לי מנוחה לכמה חודשים, או שיתנו לי מחליף-עזר לדברים קטנים. אבל לא. אמרו לי: יופי, עוד שבוע יהיה לך מחליף."
את הולר החליפה כרמלה מנשה, המשמשת עד היום ככתבת קול-ישראל לענייני מיטרה. הולר ומנשה נמצאים ביחסי עבודה וידידות מצוינים.
במשך תקופת-ביניים קצרה שימש הולר ככתב קול-ישראל לענייני חקלאות, והיום הוא הכתב לענייני בתי-מישפט.
לפני שנה וחצי, כשהתחילו לדבר ברשות-השידור על צימצום ופי-טריום, מצא הולר את עצמו בראש רשימת-המפוטרים. "אז החלטתי לנסות משהו אחר, והלכתי להיות דובר של משה קצב, שרה-העבודה והרווחה. האמת היא שזו עבודה מעניינת, מאוד נהנית ממנה. אבל לא יכולתי לעמוד בנסיעות היומיות לירושלים. אז עזבתי."
הוא חזר לרדיו והמשיך לעבוד, עד שפרצה שכחיה לפני חודשים. אז מצא את עצמו מבלבב בבית-הפרנסה קשות: "אני שכיר מגיל 16 וחצי, מהיום שהתגייסתי לצבא. כשהתחילה השכחיה, לא היתה לי פרוטה."
השבוע חזרו העובדים לעבודה, ושבו מתנופפת-חרב הפיטורים מעל לראשם.
הולר עובד בקול-ישראל כבר שנים רבות, אבל לא רואה ברדיו את ביתו: "אני רואה בזה מקושי-עבודה. אני רואה את הבית שלי באשה ובילדים ובבית. זה הבית האמיתי שלי, משם אף אחד לא יזרוק אותי ולא יפטר אותי. הרדיו זה השהות-עבודה שהייתי מבסוט בו הרבה מאוד שנים. אבל הבית האמיתי זה הבית."

(המשך מעמוד 30)

"בגיל הנעורים אימצה אותי מישהי חה מאנגליה, וגרתי שם כמשך תקופת-מה."
אניטה מפסיקה. הביטחון העצמי נעלם, החזק הרחב נמחק, ודימעה המבצבצת לעיניי ציצולניה, מוחת את האפור. "אני באמת לא רוצה לדבר על זה. עברתי חיים נורא קשים, ואני לא רוצה להיזכר בהם. אני מנסה לשכוח את מה שהיה. זו היתה תקופה כשהייתי בטוחה שהשטן רודף אותי. היום אני יודעת שאלוהים נתן לי כוח להחזיק מעמד. רק בזכות הכוח הזה לא נשברתי. יכול להיות שאילו הייתי בחורה רגילה, שגדלה בבית כמו כולם, הייתי מתנהגת אחרת."
לצבא לא התגייסה. לא רצתה, ולכן הצהירה שהיא רחוקה.
"הגעתי לצבא כקוק וחציית אורי-כה, התלבשתי כמו ילדה טובה ושיח"ררו אותי. לא רציתי להתגייס, כי אני לא יכולה להיות במיסגרת. אני לא טיפוס שבנוי למיסגרות."
פרשה מאכיבה נוספת בעברה קשורה בבתה, שנלקחה ממנה על-ידי ליטכיה-הסעד. "לפני 12 שנים היכרתי סטודנט כושי מאפריקה. האהבה פרחת. חיננו יחד כאילת. אני עברתי בתור חרנית.
יום אחד גיליתי שאני בהריון. סיפרתי לו, ואמרתי שאני רוצה לעשות הפלה. הוא השתולל מזעם. הוא אמר שבשום פנים לא אעשה הפלה."
התחנתו בנישואין אורחיים. חורש לפני הילדה הוא נסע ליוגוסלביה כדי להמשיך ללמוד, עזב אותי לבר. נשארתי כאן לבדי, שבורה.
"לידה שנולדה קראתי פיא. חייתי איתה לבד, במצב כלכלי קשה. בלילות הייתי בוכה. עדיין אהבתי את האבא שלה."
"כשהייתה בת 3, הבנתי שאני לא יכולה להמשיך ולגדל אותה לבד, בלי אבא, ככה מצב כלכלי. רציתי לשלוח את הילדה למוסד, כדי שאוכל לראות אותה ולכפר באופן חופשי, אבל אנשי ליטכיה-הסעד לא הסכימו. הם הלכו למישפט וביקשו שהילדה תימסר למישפחה מאמצת. אני ניסיתי להתייגד, אבל זה לא עזר. גזלו אותה ממני. היום היא צריכה להיות בת 12. אני חושבת עליה הרבה, במיוחד בתאריך של יוסי-ההולדת שלה. אני מרמינת איך אני עושה לה מסיבה ומזמינה את כל החברים שלה."
"כשאני הולכת ברחוב, אני מחפשת ילדה יוסי-ההולדת שלי. אולי זו פיא. לפעמים אני חושבת שהיא רואה תמונות שלי בעיתון ויודעת מי אני, אבל לא יודעת שאני אמה."

רוצה לפתות אותו ולראות איך הוא יגיב כשהיה באמת לבד?"
כותרת-המצע של אניטה היא החרי פש המיני. "אני סבורה שהדתיים במדינה מבטלים אותנו יותר מדי. צריך כוח שיעמוד נגדם!" היא רוצה להיות הכוח הזה.
טובה מכהנה
**כדי לברוק את תגובת הציבור על הכוונות הפוליטיות שלה, יצא עימה צוות העוולם הזה לרחובות תל-אביב. התגובות היו מרהיבות. מאות אנשים התאספו סביבה, התעניינו, שאלו, ביקשו להצטלם עימה, ורבים אף הבטיחו לתמוך בה. בצומת הרחובות בויהור-הגורדון עמדה אניטה בין הנגימוניות אוהרים. אחד מהם, אליהו נריב, מקונן באוזניה כי אשתו לא נתנה לו ללכת למופע של ציצולניה. אניטה מצידה טוענת שהיה כדאי לראות את המופע. הרי ממילא לא היית עושה את זה עם ציצולניה. היית חוזר הביתה עם חשק, ועושה את זה עם אשתך." אוהד אחד היא כבר קנתה. ההתקלות סביבה גדלה. חנה כך רוד, אשה קשישה, אומרת לה: טוב מאוד. אם תרוצי לכנסת, אני מבטיחה להצביע עבורך!" אשה אחרת צועקת: "תבניישי לך! בחורה צריכה שיהיה לה כבוד עצמי וצניעות!"
אניטה לא נשאת חייבת: "אם יש לבחורה דברים יפים להראות, היא לא חייבת להסתיר אותם." ואתה האשה ממשכיה בועם: "זו מדינה יהודית. בושא חרפה!"
אבל הגברים מהסים אותה מיד: "זה בסדר גמור! זה יפה כמו פרח, אין מה להסתיר!"
אניטה שואלת את הציבור: "אתם בעד חופש מיני?" וכולם עונים לה במקלה גדולה: "כן!"
אהרון כרזילי חובשה-הכיפה אומר לה: "אני אבחר כך. מה יש הג'ונגל בכנסת יותר טוב? את עדיפה בעיניי על כהנא!"
ההתעניינות בציבור גוברת. שוא לים שאלו, ואניטה משיבה בסבלנות. היא צועדת לכיוון רחוב דיזנגוף, כשמאחוריה שובל גדול של עשרות מודנבים.
היא פונה אל הגברים: "שלום חמודים, מה דעתכם על חופש-המיני?" יעקוב נינג'ה, נהגימונית, עונה לה: "זה דבר נהדר. תגידו בת כמה את? את נשואה?" אניטה מחבבת גברים נבוכים, ואנשים רבים מריעים לה.
רות לוי, צעירה שחרחרות, קצוצת שיער, לוחצת את ידי המועמרת ואומרת לה: "אני בעד חופש. אבל בגלל הדתיים אין כזה. אני אבחר כך, מבטיחה!"
ברחוב דיזנגוף מתאספים סביבה המונים. יעקוב ספינקו, איש כסוף שיער, מבטיח את קולו תמורת נשיקה. מאגיבתיים, זרח מאושר כשהוא מצטלם איתה מחובק, ולא יכול להתאפק מלפולל לעבר החזה שלה. "מי מה נוער?" שואלת אניטה, והכל עונים בקול: "אנחנו!"
הממולה גוברת, וגם קריאות-אהא! דה. אריה קרט חובשה-הכיפה מת-קרב לאניטה ומכריז: "אני בעד כל דבר שקשור בכנסת. אני מבטיח לבחור בך."**

כוח נגד הדתיים

אניטה התגברה על הכאב, ואר לוי דווקא בגללו בחרה בחיי-ההילה הסוערים המשכיחים את הצרות.
הרעיון לרוץ לכנסת עלה במוחה אחרי שאירספור אנשים פנו אליה כממוחית לענייני ציצולניה, ואף הציעו לה לנהוג ככוכבת הפורנו הבלונדינית ולרוץ לכנסת. "לדעתי, הבחורה הזו שיחקה אותה. היא קיבלה מתנה מהשמיים, גוף נהדר, והיא הלכה איתו עד הסוף. כל הכבוד לה על האומץ. מה שכן, כשראיתי אותה בסריטה-הפורנו, הופתעתי לרעה. זה באמת כבר היה מוגזם."
ציצולניה כחול-לבן, עם כל הנועי-זות שלה, עדיין צנועה ושמרנית בהש-וואה לציצולניה המקורית. "הציעו לי להצטלם עם רגליים פתוחות ובסריטה פורנו. אני לא מסוגלת לזה. לא נראה לי וולגארי מדי. בחיים לא אעשה את זה!"
מכחינה פוליטית היא נוטה שמאלה. "יוסי שריר ושולמית אלוני הם בכיוון שלי. מי מושך אותי בכנסת? אף אחד! אולי שימיעון פרס, הוא נראה לי טיפוס רומאנטי המחור הרבה, אבל רובם שם לא נראים לי." בכל זאת יש חברי-כנסת אחד שהשתרחה-היתה מעוניינת לפתות. "הייתי רוצה להיות לבר בחדר עם חברי-כנסת אברהם שפירא. הייתי

התחשבו בו, אם וכאשר היה זקוק לעזרה או להתחשבות במצבו. את עיקר נטל הבית לקחה על עצמה טלי, ועד היום שני הבנים מאוד שקורים אליה. כשגידתי לצבא, בזמן מלחמת-הלבנון, טלי התחילה להתפרנס מחלוקת-פיתות. היא יסדה קו חלוקת פיתות ובאגסים לבתים. כשגידתי השתחרר, הוא לא היה מובטל אפילו יום אחד. הוא מיד הצטרף לעסק של אחותו, והיום הם עובדים ביחד.
רועי, היום בן 17 וחצי, יתגייס בקרוב לצה"ל, ועובר בינתיים במכולת השכונתית.
לפני שנתיים החליט הולר שהוא התעייף מן התחום המיטרת. הוא